

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 października 2020 r.

Pozycja 334

POSTANOWIENIE z dnia 7 listopada 2019 r. Sygn. akt Ts 55/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej O.D. w sprawie zgodności:

§ 1 ust. 1 pkt 1-4 oraz § 3 ust. 1 załącznika do uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy z 17 września 2009 r. nr LXII/1921/2009 wydanej na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155 poz. 1298, ze zm.) w zakresie, w jakim:

- 1) „akta prawa miejscowego ograniczają prawa obywatela wynikające z Ustawy Zasadniczej oraz Ustawy o sporcie kwalifikowanym w zakresie przyznawania stypendiów sportowych” z art. 31 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) „wprowadza dyskryminację osób uprawiających sport taneczny i osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie krajowym jak i międzynarodowym” z art. 32 ust. 1-2 w związku z art. 2 Konstytucji,
- 3) „władze publiczne nie wspierają rozwoju kultury fizycznej młodzieży, poprzez nieprzyznawanie nagród i stypendiów osobom uprawiającym sport taneczny i zdobywającym znaczące wyniki na arenie krajowej i międzynarodowej” z art. 68 ust. 5 Konstytucji,
- 4) „władze publiczne wydając akty prawa miejscowego działają z przekroczeniem delegacji ustawowej ograniczając uprawnienia wynikające z aktów [prawa] powszechnie obowiązującego” z art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji,
- 5) „w występujących w niniejszej sprawie szeregu nieprawidłowości nie przeprowadzono rzetelnego nadzoru nad uchwałą pozbawiającą uprawnień przysługujących Skarżącemu O.D. wedle przepisów Ustawy Zasadniczej oraz innych ustaw” z art. 63 Konstytucji,
- 6) „błędnie stosuje się § 3 ust. 1 Załącznika do Uchwały Nr LXII/1921/2009 Rady m.st. Warszawy z dnia 17 września 2009 roku który wskazuje wyłącznie kluby sportowe w Warszawie jako podmioty uprawnione do składania wniosków o stypendium sportowe, co przekracza rażąco delegację ustawową zawartą w art. 35 ust. 2 u.s.k.” z art. 92 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

O.D. (dalej: skarżący) reprezentowany przez adwokata z urzędu, wniósł skargę konstytucyjną 11 kwietnia 2019 r. (data nadania) na tle następującego stanu faktycznego:

Rada Miasta Stołecznego Warszawa – na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155 poz. 1298, ze zm.; dalej: u.s.k.) – podjęła 17 września 2009 r. uchwałę (nr LXII/1921/2009) w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st. Warszawie oraz stypendiów sportowych m.st. Warszawa „Nadzieja Olimpijska” dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym (dalej: uchwała).

Skarżący wezwał Radę Miasta Stołecznego Warszawy do usunięcia naruszenia prawa, wskazując na bezprawne wprowadzenie pozaustawowych kryteriów uzyskania stypendium sportowego, a zatem przekroczenie delegacji ustawowej, przez dookreślenie warunków, które musi spełniać osoba ubiegająca się o stypendium sportowe oraz do uregulowania trybu udzielania stypendium.

Na powyższą uchwałę skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: WSA), powołując się na naruszenie jego uprawnień do ubiegania się o stypendium sportowe od Prezydenta m.st. W. w związku z uprawianiem tańca sportowego. Na powyższą uchwałę w części skargę wniósł również Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie. 18 lipca 2017 r. WSA zarządził połączenie spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z 18 lipca 2017 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził nieważność § 1 ust. 1 pkt 2 zaskarżonej uchwały w części, w jakiej określa w ramach kryterium przyznania stypendium sportowego konieczność rozliczania się z podatku dochodowego od osób fizycznych w m.st. W. oraz stwierdził nieważność § 3 ust. 1 i § 9 ust. 3 zaskarżonej uchwały, a w pozostałym zakresie skargę oddalił. Od powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną.

Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) wyrokiem z 28 września 2018 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok WSA w punkcie oddalającym skargę w części dotyczącej § 3 ust. 2 pkt 4 zaskarżonej uchwały stwierdzając nieważność tego przepisu, a w pozostałym zakresie skargi kasacyjne oddalił. Wyrok doręczono skarżącemu 24 października 2018 r. Skarżący powołuje ten wyrok jako orzeczenie ostateczne w myśl art. 79 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego doszło do zróżnicowania zawodników w zakresie przyznawania im stypendiów przez pozaustawowe przesłanki: naruszające zasadę równości, dyskryminujące osoby uprawiające sport taneczny i osiągające wysokie wyniki w współzawodnictwie krajowym jak i międzynarodowym, polegające na ustaleniu limitu wieku uprawnionego na 23 lata oraz wskazaniu jedynie na „kluby sportowe w Warszawie jako podmioty uprawnione do składania wniosków o stypendium sportowe”. Skarżący zarzuca władzom publicznym brak wsparcia rozwoju kultury fizycznej młodzieży albowiem nie przyznają one nagród i stypendiów osobom uprawiającym taniec sportowy.

W zarządzeniu z 25 czerwca 2019 r. (doręczonym skarżącemu 2 lipca 2019 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez udokumentowanie daty doręczenia, występującemu w sprawie adwokatowi, rozstrzygnięcia

właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego. W piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału 5 lipca 2019 r. (data nadania), skarżący usunął ten brak formalny.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach określonych w Konstytucji. W odróżnieniu od wniosków kierowanych przez podmioty wyliczone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 Konstytucji, skarga nie jest środkiem uruchamiania tzw. kontroli abstrakcyjnej, a więc realizowanej w oderwaniu od płaszczyzny stosowania kwestionowanych przepisów. Przedmiotem zaskarżenia w skardze konstytucyjnej może być tylko taki przepis, który zastosował sąd lub organ administracji publicznej, rozstrzygając ostatecznie indywidualną sprawę skarżącego (zob. J. Trzcíński, M. Wiácek, [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, M. Zubik, tom II, wyd. II, Warszawa 2016).

Trybunał stwierdza, że wskazany przez skarżącego wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), mimo że jest wyrokiem ostatecznym w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, to jednak nie ma charakteru rozstrzygnięcia indywidualnego. Podstawą prawną do złożenia skargi na uchwałę z 17 września 2009 r. (nr LXII/1921/2009) w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania oraz ustalania wysokości stypendiów sportowych m.st. Warszawy oraz stypendiów sportowych m.st. Warszawy „Nadzieja Olimpijska” dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym (dalej: uchwała) był art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, ze zm.; dalej: u.s.g.). Przewidziana w tym przepisie u.s.g. skarga inicjuje postępowanie w przedmiocie oceny legalności uchwał podejmowanych przez organy gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (akty prawa miejscowego). Rozstrzygające tę kwestię wyroki sądów administracyjnych stanowią realizację konstytucyjnej kompetencji do orzekania o zgodności uchwał organów samorządu terytorialnego z ustawami (art. 184 Konstytucji). Wyroki te nie mają charakteru rozstrzygnięć indywidualnych odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu. Nie zawierają także ustalenia okoliczności stanu faktycznego, z których można by wnioskować o rzeczywistym naruszeniu indywidualnych praw lub wolności (por. postanowienia TK z: 29 listopada 2000 r., sygn. Ts 139/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 39 oraz 29 czerwca 2012 r., sygn. Ts 196/09, OTK ZU nr 4/B/2012, poz. 322).

Uchwała nie stanowiła normatywnej podstawy ostatecznego orzeczenia, lecz była jedynie przedmiotem jej rozstrzygnięcia. Wyrok stwierdzający nieważność uchwały jest podstawą do wzruszenia, w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym, indywidualnych rozstrzygnięć wydanych na jej podstawie (art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.).

Trybunał podkreśla, że z art. 79 ust. 1 Konstytucji jednoznacznie wynika, iż przedmiotem skargi mogą być wyłącznie te przepisy prawa, na podstawie których sądy ukształtowały sytuację prawną skarżącego. Zasadniczym warunkiem jej wniesienia jest konkretne naruszenie praw lub wolności konstytucyjnych, którego źródłem jest rozstrzygnięcie organu władzy publicznej, odnoszące się w sposób bezpośredni do sfery prawnej zindywidualizowanego podmiotu (por. postanowienia TK z: 28 czerwca 2017 r., sygn.

Ts 233/16, OTK ZU B/2017, poz. 165 oraz 1 października 2014 r., sygn. Ts 239/13, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 39).

Brak ostatecznego rozstrzygnięcia determinuje również stwierdzenie, że skarżący nie wskazał prawidłowo przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Trybunał jednoznacznie stwierdza, że uchwała nie stanowiła normatywnej podstawy, lecz była przedmiotem rozstrzygnięcia sądu administracyjnego.

W związku z tym, że wskazany przez skarżącego wyrok NSA nie spełnia – w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – cech ostatecznego orzeczenia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego, jak też ze względu na niewskazanie przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego to, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072, ze zm.) należało odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.